

Obiect: acțiune anulare Hotărâre 1348/2026
E-mail: ca-cluj-reg@just.ro

Onorată instanță,

Subscrisa, **Asociația Declic**,

prin avocat **Roxana Mândruțiu**, cu împuternicire avocațială anexată

în contradictoriu cu

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII (în continuare *CSM*), cu sediul în București,
Calea Plevnei, nr. 141B, Sector 6, e-mail secretar_general@csm1909.ro

în temeiul art. 1, 8, 18 din Legea nr. 554/2004 coroborat cu art. 4, art. 19 (1) teza a -II-a TUE, art. 47 Carta UE, formulăm prezenta

Acțiune în contencios administrativ

Prin care vă solicităm respectuos ca, prin hotărârea pe care o veți pronunța în urma analizării motivelor de nelegalitate invocate, să dispuneți admiterea acțiunii introductive și, pe cale de consecință:

În principal,

1. anularea în tot a Hotărârii CSM-secția pentru judecători nr. 1348/2026;

În subsidiar, în măsura în care veți aprecia că interesul reclamantei justifică doar o anulare parțială,

1. anularea în parte a Hotărârii nr. 1348/09.06.2026, respectiv:

(i) a art. I din dispozitiv — prin care se „constată existența unui atac fără precedent la adresa independenței justiției” — în măsura în care această constatare o vizează pe reclamantă;

(ii) a considerentelor prin care reclamanta, Asociația Declic, este desemnată drept autor/participant al pretinsului atac, respectiv paragrafele 7, 32, 34, 35, 36 (inclusiv secțiunea „B. DECLIC”) și 75, precum și orice altă mențiune care o individualizează, aceste considerente constituind susținerea necesară a constatării din art. I în privința reclamantei și fiind indisolubil legate de aceasta.

2. obligarea pârâtului, în temeiul art. 18 (1) din Legea nr. 554/2004, să comunice hotărârea de anulare tuturor destinatarilor cărora le-a fost transmis actul potrivit art. III–IV (Comisia Europeană, Parlamentul European, CJUE, Consiliul Europei, Președintele, Guvernul, Parlamentul, MAE) și să elimine de pe pagina sa de internet mențiunile care o vizează pe reclamantă.

3. obligarea pârâtului la plata daunelor morale în cuantum de 1 leu pentru prejudiciile de imagine create, în temeiul art. 17 (3) din legea nr. 554/2004;

4obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, în conformitate cu art. 453 CPC,

având în vedere următoarele

Considerente

1. SCURTE CONSIDERAȚII INTRODUCTIVE.....	2
1.1. OTTO KIRCHHEIMER — JUSTIȚIA POLITICĂ ȘI FUNCȚIA DE LIMITARE A FORMEI JURIDICE	3
1.2. CARL SCHMITT — DISTINCȚIA AMIC/INAMIC: DESEMNAREA „DUȘMANULUI” ESTE O OPERAȚIUNE POLITICĂ, NU UNA JURIDICĂ.....	4
1.3. MONTESQUIEU — INDEPENDENȚA CA SCUT AL CETĂȚEANULUI, NU CA PREROGATIVĂ A AUTORITĂȚII JUDICIARE	5
1.4. HANS KELSEN — NIMENI NU POATE FI JUDECĂTOR ÎN PROPRIA CAUZĂ.....	5
2. ELEMENTE DE FAPT RELEVANTE PENTRU SOLUȚIONAREA ACȚIUNII.....	6
3. CHESTIUNI PREALABILE.....	7
3.1. NATURA ADMINISTRATIVĂ A ACTULUI ATACAT	7
a. CSM este o autoritate publică ce emite hotărâri în regim de putere publică.....	7
b. Actul atacat întrunește definiția legală a actului administrativ	8
3.2. LEGITIMITATEA PROCESUALĂ ACTIVĂ A RECLAMANTEI	9
3.3. INTRODUCEREA PLÂNGERII PREALABILE	10
4. INCIDENȚA DREPTULUI UNIUNII EUROPENE ȘI OBLIGAȚIA DE PROTECȚIE JURISDICȚIONALĂ EFECTIVĂ.....	10
5. MOTIVE DE NELEGALITATE.....	11
5.1. EXCESUL DE PUTERE. ÎNCĂLCAREA DISPOZIȚIILOR ART. 2 LIT. N) DIN LEGEA NR. 554/2004. CARACTERUL POLITIC AL ACTULUI	12
a. CSM-secția pentru judecători și-a depășit competența.....	13
b. CSM-secția pentru judecători- a încălcat drepturi și libertăți fundamentale	15
5.2. NECOMPETENȚA FUNCȚIONALĂ A SECȚIEI PENTRU JUDECĂTORI.....	17
5.3. LIPSA UNEI PROCEDURI ȘI ÎNCĂLCAREA DREPTULUI LA APĂRARE. NIMENI NU POATE FI JUDECĂTOR ÎN PROPRIA CAUZĂ.....	19

I. SCURTE CONSIDERAȚII INTRODUCTIVE

1. Prezenta acțiune nu pune în discuție dreptul legitim al magistraților de a-și apăra independența și reputația profesională, drept pe care reclamanta îl recunoaște fără rezerve.
2. Ea pune în discuție *instrumentul* ales: un act al unei autorități din interiorul puterii judecătorești care, în afara oricărei proceduri și competențe legale, constată existența unui atac la adresa independenței justiției și îi nominalizează pe autorii acestuia. Distincția dintre apărarea legitimă și utilizarea formelor autorității judiciare pentru a stabili o categorie de adversari a fost analizată riguros în doctrina clasică de drept public, ale cărei repere sunt aplicabile în cauză.

1.1. Otto Kirchheimer — justiția politică și funcția de limitare a formei juridice

3. Juristul german Otto Kirchheimer a definit justiția politică drept utilizarea procedurilor și a aparatului justiției în scopuri politice — *the use of legal procedure for political ends* (chiar subtitlul lucrării sale de referință). Teza sa privește o funcție dublă a formei juridice atunci când puterea acționează împotriva adversarilor săi: pe de o parte, supunerea unei măsuri unei proceduri o *legitimează*; pe de altă parte — și tocmai de aceea — o *limitează*, puterea autolimitându-se prin acceptarea unui standard (O. Kirchheimer, *Political Justice. The Use of Legal Procedure for Political Ends*, Princeton University Press, Princeton, 1961, p. 6.).
4. Corolarul este că atunci când procedura judiciară este deturnată într-un instrument de mobilizare, ea își pierde limitările inerente și devine „o nouă armă politică”; or un demers legitim lucrează cu „criterii raționale, iar nu cu sloganuri emoționale” (O. Kirchheimer, *Political Justice. The Use of Legal Procedure for Political Ends*, Princeton University Press, Princeton, 1961, pp. 6–7.).
5. Aplicată la cauză, actul atacat ilustrează teza lui Kirchheimer. La paragraful 25, pârâtul nu apără un magistrat determinat, ci contabilizează discursul public ostil („140 de articole care conțin sintagma «Savonea»”, „1 articol negativ la fiecare 3 zile”), iar la paragrafele 13–14 inventariază și citează *verbatim* postări individuale de pe rețelele sociale.
6. Un act de apărare a independenței nu întocmește dosarul de presă al adversarilor; această contabilizare a opiniei ostile este exact „arma politică” de mobilizare pe care Kirchheimer o distinge de forma juridică legitimă (O. Kirchheimer, *Political Justice. The Use of Legal Procedure for Political Ends*, Princeton University Press, Princeton, 1961, pp. 46–47.) — tehnică de discreditare pe care actul o desfășoară în capitolele consacrate nominal Comunității Declic (secțiunea „B. DECLIC”, paragrafele 35–36).
7. Kirchheimer arată și că procesul-spectacol folosește fapte reale drept simplu „cui” de care se atârână un „nativ educativ atotcuprinzător”, croit după „nevoile de moment” ale puterii (O. Kirchheimer, *Political Justice. The Use of Legal Procedure for Political Ends*, Princeton University Press, Princeton, 1961, p. 46.).

8. Actul administrativ realizează același procedeu la scară: incidente disparate — regimul pensiilor, un reportaj de presă, proteste de stradă, o listă de semnături — sunt reunite, în Concluzii (paragrafele 108–136), într-un unic narativ al unui „atac fără precedent”, calificat chiar drept „coup d'état” (paragraful 3).
9. *În fine*, în capitolul despre integrarea politică a puterii judecătorești, Kirchheimer opune decalajul firesc dintre programul politic și aprecierea individuală a judecătorului — garanție a libertății — „armonizării maxime” a corpului judiciar cu „programul de moment”, proprie modelului sovietic (O. Kirchheimer, *Political Justice. The Use of Legal Procedure for Political Ends*, Princeton University Press, Princeton, 1961, pp. 259–260.).
10. Un act care susține că întreg corpul judecătoresc se aliniază colectiv (invocând, la paragraful 12, „unanimitatea celor 239 de adunări generale”) spre a denunța și clasifica adversari desemnați reproduce tocmai logica integrării, iar nu pe cea a independenței.

Extras din literatura de specialitate constituie Anexa 1

1.2. Carl Schmitt — distincția amic/inamic: desemnarea „dușmanului” este o operațiune politică, nu una juridică

11. Actul reproșează reclamantei și altor organizații că, prin discursul lor critic, i-ar fi „portretizat” pe magistrați drept „inamici publici” ori „inamici ai poporului” (§18, §21). Acuzația este însă nefondată și inversează realitatea: a exprima o îngrijorare și o critică — fie ea și severă — cu privire la funcționarea justiției nu înseamnă a desemna un inamic. Reclamanta nu a tratat și nu a calificat magistrații drept „dușmani” ai societății sau ai poporului; ea s-a limitat la a-și exercita libertatea de exprimare și dreptul de a critica exercițiul puterii publice, ceea ce reprezintă o formă de participare democratică, iar nu o operațiune de tip amic/inamic.
12. În schimb, operațiunea de desemnare a inamicului — în sensul lui Schmitt — este realizată chiar de actul atacat. El este cel care enumeră nominal presa, organizațiile neguvernamentale (între care Declic), politicienii și persoanele fizice și îi fixează public drept autorii unui „atac fără precedent la adresa independenței justiției”, încadrându-i astfel într-o categorie de „dușmani” ai justiției. Așadar, nu critica cetățenească a trasat o linie amic/inamic, ci actul pârâului: el este cel care a transformat adversarii de opinie într-o categorie de inamici desemnați oficial — exact operațiunea politică pe care o descrie Schmitt și pe care un consiliu judiciar, garant al independenței, nu are dreptul să o realizeze.
13. De altfel, într-o democrație, dezacordul principal și critica adusă autorității nu sunt semne de „trădare”, de „lovitură de stat”, ci expresii ale conștiinței civice — o cultură a criticii încă insuficient consolidată în spațiul românesc.
14. În tradiția inaugurată de Henry David Thoreau (*Civil Disobedience* / Despre datoria de nesupunere civică, 1849), cetățeanul are nu doar dreptul, ci uneori și datoria de a-și manifesta dezacordul față de măsurile pe care le consideră injuste, relația critică față de stat fiind parte a bunei sale funcționări, iar nu o

amenințare la adresa lui. A califica o asemenea critică drept „atac” la adresa independenței justiției inversează raportul firesc dintre cetățean și autoritate propriu statului de drept.

1.3. Montesquieu — independența ca scut al cetățeanului, nu ca prerogativă a autorității judiciare

15. În *De l'esprit des lois* (1748, cartea XI, cap. 6), Montesquieu fundamentează separația puterilor și independența judecătorului ca *garanție a libertății cetățeanului* — judecătorul fiind „gura care rostește cuvintele legii”. Independența justiției este, prin urmare, un scut care protejează cetățeanul față de putere, iar nu o sabie pe care autoritatea judecătorească o poate mânui împotriva celor care o critică.
16. Actul atacat inversează acest raport: în considerente (paragrafele 133–136) revendică rolul de gardian al independenței chiar în timp ce enumeră și clasifică adversari — între care reclamanta, al cărei unic „act” a fost exercitarea dreptului fundamental de acces la instanță și a libertății de exprimare. Un act care întoarce garanția cetățeanului împotriva cetățeanului contravine rațiunii de a fi a independenței pe care pretinde că o apără.

1.4. Hans Kelsen — nimeni nu poate fi judecător în propria cauză

17. În dezbaterea sa cu Schmitt privind „gardianul Constituției”, Kelsen a formulat principiul care guvernează cauza: puterea de a controla respectarea limitelor constituționale „nu trebuie conferită tocmai organului ale cărui acte sunt supuse controlului”, întrucât „niciun principiu tehnico-juridic nu întrunește un consens mai universal decât cerința ca nimeni să nu fie judecător în propria cauză” (L. Vinx (ed.), *The Guardian of the Constitution. Hans Kelsen and Carl Schmitt on the Limits of Constitutional Law*, Cambridge University Press, 2015, pp. 175–176.).
18. Kelsen avertizează, în plus, că un organ care dobândește puterea de „a se sustrage controlului” încetează să fie gardian și „devine astfel un stăpân al constituției” (L. Vinx (ed.), *The Guardian of the Constitution. Hans Kelsen and Carl Schmitt on the Limits of Constitutional Law*, Cambridge University Press, 2015, p. 211.).
19. În speță, Secția pentru judecători se află în triplă postură incompatibilă cu acest principiu:
 - (i) este ea însăși printre entitățile pretins atacate - actul enumeră expres, la paragraful 1, „Consiliul Superior al Magistraturii” printre țintele „atacului”;
 - (ii) „constată” totuși, prin propriul act, existența atacului și îi desemnează autorii; și
 - (iii) își transmite propria constatare, ca poziție oficială, către Comisia Europeană, Parlamentul European, CJUE și Consiliul Europei (art. III–IV din dispozitiv).
20. Garantul independenței s-a făcut, astfel, judecător în propria cauză, iar prin „constatarea” unilaterală, opozabilă *erga omnes*, a acționat nu ca un gardian, ci ca „stăpân” care se sustrage controlului — exact noțiunea pe care Kelsen o

descrie drept negația statului de drept. Această încălcare fundamentează atât motivul de necompetență (secțiunea 5.1), cât și cel privind lipsa de imparțialitate obiectivă (secțiunea 5.3).

Extras din literatura de specialitate constituie Anexa 2

2. ELEMENTE DE FAPT RELEVANTE PENTRU SOLUȚIONAREA ACȚIUNII

21. La data de 9 iunie 2026, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a adoptat Hotărârea nr. 1348/2026 (denumită în continuare „**Hotărârea**”), un document de 76 de pagini, prin care a constatat existența unui „atac fără precedent la adresa independenței justiției” și a decis „apărarea independenței judecătorilor”.
22. Hotărârea a fost publicată pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii la data de 10 iunie 2026, fiind astfel adusă la cunoștința publică.

Hotărârea nr. 1348/2026 constituie Anexa 3 la prezenta acțiune

23. În cuprinsul considerentelor Hotărârii, Comunitatea Declic este nominalizată expres, alături de alte organizații neguvernamentale (Funky Citizens, Corupția Ucide, ExpertForum) și instituții media, ca parte a unei presupuse campanii concertate de subminare a independenței justiției.
24. Actul nu conține o apreciere de principiu, ci o enumerare nominală a autorilor pretinsului atac, organizată pe categorii — partide și politicieni, publicații de presă, organizații neguvernamentale și persoane fizice indicate cu nume și prenume. Această listă a „inamicilor justiției” este elementul de fapt central al cauzei.
25. Concret, din cuprinsul Hotărârii, astfel cum a fost publicată, rezultă următoarele referiri la Comunitatea Declic:
 - a) Comunitatea Declic este menționată ca fiind unul dintre ONG-urile „care în toată această perioadă au fost extrem de active împotriva judecătorilor”, „parte în campaniile de denigrare legate de pensii”;
 - b) Comunitatea Declic este listată expres printre ONG-urile nominalizate ca participante la un presupus „atac fără precedent” la adresa independenței justiției;
 - c) Secția pentru judecători a CSM a calificat Comunitatea Declic drept ONG „afiliat” mesajelor critice la adresa justiției, prezentând activitățile Petentei ca acțiuni care au avut „impact asupra independenței justiției, încrederii publice în actul de justiție și a imaginii puterii judecătorești în ansamblu”;
 - d) Comunitatea Declic este menționată în contextul grupului de lucru constituit la nivelul Guvernului, fiind identificată ca ONG „agreat” care „a militat în organizarea de mitinguri de protest”.
26. Potrivit dispozitivului său, Hotărârea a fost transmisă, ca poziție instituțională oficială, mai multor autorități naționale și internaționale, inclusiv Comisiei

Europene, Parlamentului European, Curții de Justiție a Uniunii Europene, Consiliului Europei, Președintelui României și Guvernului. Acest element confirmă că actul a fost conceput și utilizat spre a produce efecte în afara sferei interne a magistraturii.

27. Adoptarea actului este ea însăși controversată sub aspectul mandatului. Un membru al CSM (dna judecător Ramona Grațîela Milu) a precizat public că nu a existat un mandat explicit pentru adoptarea hotărârii „cu acest conținut concret”, întrucât voturile exprimate în adunările generale ale judecătorilor nu fuseseră centralizate¹. La rândul său, Asociația Forumul Judecătorilor² din România a contestat caracterul „cvasiunanim” invocat, arătând că cei circa 3.580 de judecători nu au votat un material având conținutul Hotărârii nr. 1348/2026, care nici nu le-a fost comunicat în prealabil.

Pozițiile oficiale la care am făcut referire constituie Anexa 4

3. CHESTIUNI PREALABILE

3.1. Natura administrativă a actului atacat

28. Pârâta ar putea susține că Hotărârea nr. 1348/2026 ar fi o simplă „poziție”, un „comunicat” sau „punct de vedere” lipsit de efecte juridice, și deci nesupus controlului de contencios. Susținerea este neîntemeiată: atât după forma, cât și după natura sa, actul întrunește elementele actului administrativ.

a. CSM este o autoritate publică ce emite hotărâri în regim de putere publică

29. CSM este un organ constituțional care face parte din autoritatea judecătorească, are personalitate juridică și îndeplinește rolul de garant al independenței justiției (art. 133–134 din Constituție). El este, neîndoind, o „autoritate publică” în sensul art. 2 (1) lit. b) din Legea nr. 554/2004.
30. Modul în care CSM își exercită atribuțiile este, prin lege, acela al emiterii de *hotărâri*. Astfel, Legea nr. 305/2022 prevede expres că „Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii se iau în plen sau în secții, potrivit atribuțiilor care revin acestora”.
31. Potrivit art. 29 din Legea nr. 305/2022

(4) Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii, în plen și în secții, se iau prin vot direct și secret și se motivează.

(5) Hotărârile cu caracter individual ale plenului și secțiilor privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor se redactează în cel mult 20 de zile de la adoptare, se comunică de îndată și se publică pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii, în termen de 10 zile de la redactare.

(6) Hotărârile prevăzute la alin. (5) pot fi atacate cu contestație de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la

¹ https://ziare.com/csm-independenta-justitiei/raport-criticat-lipsa-mandat-2017980?uord=MT5hJWw_s_nN2NB%3DxIDkvHRMSHbZxxji_MWY3OE3sVrW_sXSINFGriD2HR%3D-rRs-UrCNtSuvVTmLPNHG_hZCIN%3DKrIGgyKR7VHuVxIjm9MrY/NUW-luGxs85uYZPiJDo9VRRBtuV_

² <https://www.forumuljudecatorilor.ro/index.php/archives/7022>

publicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Contestația se judecă în complet format din 3 judecători. Hotărârea prin care se soluționează contestația este definitivă.

[...]

(9) În vederea asigurării transparenței activității Consiliului Superior al Magistraturii:

a) ședințele publice de plen și de secții se transmit în direct, audiovideo, pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii, se înregistrează și se publică pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii, cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (1);

b) hotărârile cu caracter normativ ale Consiliului Superior al Magistraturii, adoptate în plen sau secții, se supun în mod corespunzător prevederilor Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată, cu modificările ulterioare;

32. Din interpretarea teleologică și sistematică a art. 29 din Legea nr. 305/2022 reiese că textul nu delimitează categorii de acte cu regimuri de contestare diferite, ci se rezumă să indice anumite cerințe procedurale pentru situații determinate: pentru hotărârile privind cariera și drepturile magistraților — termenul de redactare, comunicarea și o cale specială de atac (alin. 5–6); pentru hotărârile supuse consultării — trimiterea la Legea nr. 52/2003 (alin. 9 lit. b). Sunt simple mențiuni de procedură, iar nu o enumerare limitativă cu vocație de a epuiza categoriile de hotărâri pe care le adoptă CSM.
33. Prin urmare, lipsa unei mențiuni privind calea de atac nu înseamnă excludere de la controlul de legalitate. Că este așa o dovedește chiar structura art. 29: pentru hotărârile cu caracter normativ ale CSM — la care textul se referă expres (alin. 9 lit. b) — legea nu prevede, de asemenea, nicio cale de atac. Cu toate acestea, nimeni nu a susținut vreodată că hotărârile normative ale CSM ar fi sustrate controlului de legalitate; ele sunt supuse controlului de legalitate în condițiile dreptului comun.

b. Actul atacat întrunește definiția legală a actului administrativ

34. Potrivit art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, actul administrativ este actul unilateral, cu caracter individual sau normativ, emis de o autoritate publică, *în regim de putere publică*, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.
35. În literatura de specialitate³ s-a reținut că doar atunci când actul este emis în exercitarea atribuțiilor -prerogativelor de putere publică- prevăzute de Constituție sau lege, vorbim de un act administrativ:

³ O Podaru, *Drept administrativ. Vl. I. Actul administrativ. Ediția a 3-a*. Editura Hamangiu (2026), op. cit. pp16-17

Acest regim exorbitant a fost definit, astfel, și de art. 5 lit. jj) C. adm., ca fiind

„ansamblul prerogativelor și constrângerilor prevăzute de lege în vederea exercitării atribuțiilor autorităților și instituțiilor administrației publice și care le conferă posibilitatea de a se impune cu forță juridică obligatorie în raporturile lor cu persoane fizice sau juridice, pentru apărarea interesului public”

36. Hotărârea nr. 1348/2026 este
 - (i) un act administrativ individual, adoptat prin vot de un organism pluripersonal; (ii) emis de o *autoritate publică*;
 - (iii) în *regim de putere publică*, în exercitarea (invocată a) competenței legale de apărare a independenței justiției;
 - (iv) producând *efecte juridice* proprii — o „constatare” oficială a unui atac și a autorilor săi, asumată ca poziție a corpului judecătoresc și transmisă instituțiilor naționale și europene,
37. Fiind o hotărâre a unei autorități publice, actul se bucură de **prezumția de legalitate**. Aceasta înseamnă că „constatarea” — că Declic *a săvârșit* un atac la independența justiției, *a participat* la o „campanie de denigrare”, la un „atac hibrid” — dobândește autoritatea unui fapt oficial constatat, opozabil, câtă vreme actul nu e anulat. Nu mai e opinia cuiva; e o statuare a unei autorități constituționale. Iar o statuare oficială poate fi folosită ca premisă în proceduri ulterioare cu efecte juridice directe.

3.2. Legitimitatea procesuală activă a reclamantei

38. *În primul rând*, reclamanta este nominalizată expres în actul atacat; ea justifică un interes personal, direct, actual și legitim (art. 33 CPC, art. 1, art. 8 din Legea nr. 554/2004), constând în apărarea existenței subscrisei ca ONG, a reputației, a libertății de exprimare și de participare civică și a garanțiilor de imparțialitate în cauzele proprii aflate pe rol.
39. Vătămarea este cu atât mai directă cu cât actul nu conține o simplă apreciere, ci o „constatare” oficială în sensul că reclamanta ar fi participat la un „atac fără precedent la adresa independenței justiției”.
40. În plus, tocmai pentru că reclamanta este o organizație independentă, afirmarea unei „afilierii politice” printr-un act oficial produce o vătămare juridică, iar nu doar de imagine. Cât timp actul nu este anulat, această calificare nu rămâne o simplă opinie: bucurându-se de prezumția de legalitate, ea dobândește autoritatea unui fapt oficial, opozabil, susceptibil de a fi invocat ca premisă în proceduri ulterioare împotriva reclamantei — de la aceasta, o autoritate publică sau o instanță putând porni ca de la o împrejurare deja „constatată”. De aceea vătămarea nu este nici ipotetică, nici pur reputațională, iar înlăturarea ei nu se poate realiza decât prin anularea actului.
41. *În al doilea rând*, și dacă subscrisa nu ar fi nominalizată, subscrisa tot ar fi avut interes legitim privat în formularea prezentei acțiuni.

42. Potrivit art. 3 din Statutul Declic

Scopul principal al Asociației Declic îl constituie promovarea democrației, păcii, drepturilor omului, valorilor comunitare, egalității, corectitudinii, dezvoltării durabile, protecției mediului.

43. Iar printre obiectivele Asociației Declic, astfel cum sunt enunțate la art. 4 din Statut, se regăsesc:

- Contribuția la reformarea statutului de drept prin organizarea de procese test sub forma reprezentării în instanță în calitate de mandant și acordarea de asistență juridică prin cabinetele de avocatură colaboratoare;
- Atacarea în instanță a deciziilor ilegale ale autorităților locale și centrale în [...] probleme care încalcă drepturile omului.

Statutul Declic constituie Anexa 5 la prezenta acțiune

44. În condițiile în care obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie un act emis de o autoritate publică care constată, în regim de putere publică, că subscrisa a subminat independența justiției, constatare realizată în lipsa garanțiilor cerute de un stat de drept (audireri, drept la apărare), dar care se bucură de prezumția de legalitate, apreciem că există o legătură indisolubilă între obiectivele statutare și obiectul prezentului litigiu.

3.3. Introducerea plângerii prealabile

- 45. Hotărârea contestată a fost publicată pe pagina CSM la data de 10 iunie 2026.
- 46. Subscrisa am formulat plângere prealabilă la data de 18 iunie 2026, solicitând pârâtului revocarea hotărârii.

Plângerea prealabilă și dovada transmiterii constituie anexa 6 la prezenta acțiune

4. INCIDENȚA DREPTULUI UNIUNII EUROPENE ȘI OBLIGAȚIA DE PROTECȚIE JURISDICȚIONALĂ EFECTIVĂ

- 47. Problema juridică dedusă judecății nu este una pur internă, ci intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii Europene. Independența justiției este o componentă a valorii statului de drept consacrate de art. 2 TUE, iar art. 19 alin. (1) al doilea paragraf TUE impune statelor membre să stabilească căile de atac necesare pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă „în domeniile reglementate de dreptul Uniunii”. Curtea de Justiție a statuat că însăși existența unui control jurisdicțional efectiv, destinat să asigure respectarea dreptului Uniunii, este inerentă statului de drept și că fiecare stat membru trebuie să garanteze că organele care pot statua asupra aplicării sau interpretării dreptului Uniunii îndeplinesc cerințele independenței (Hotărârea din 27 februarie 2018, *Associação Sindical dos Juizes Portugueses*, C-64/16, para 32-34, 38).

48. Această obligație operează independent de împrejurarea dacă statul membru pune în aplicare dreptul Uniunii în sensul art. 51 din Cartă (C-64/16, para 29): art. 19 alin. (1) TUE vizează „domeniile reglementate de dreptul Uniunii”, iar orice instanță națională care poate fi chemată să se pronunțe asupra unor chestiuni de drept al Uniunii trebuie să întrunească exigențele independenței și imparțialității (C-64/16, cit.; Hotărârea din 24 iunie 2019, *Comisia/Polonia*, C-619/18, para 41-42; Hotărârea din 15 iulie 2021, *Comisia/Polonia*, C-791/19, para 46-47).
49. În privința României, Curtea de Justiție a confirmat în mod repetat că normele și practicile care privesc independența justiției intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii (Hotărârea din 18 mai 2021, *Asociația „Forumul Judecătorilor din România”*, C-83/19 ș.a.(para 162).
50. Chiar dacă aceste hotărâri s-au raportat și la Mecanismul de cooperare și de verificare, obligația de protecție jurisdicțională efectivă și cerința independenței decurg, în mod autonom, din art. 2 și art. 19 alin. (1) TUE, care continuă să se aplice indiferent de încetarea acestui mecanism. Curtea a statuat că aceste dispoziții se opun oricărei reglementări sau practici naționale de natură să aducă atingere independenței judecătorilor ori să îi expună unor presiuni, instanța națională fiind ținută să lase neaplicată orice dispoziție internă contrară.
51. În speță, incidența dreptului Uniunii este cu atât mai evidentă cu cât pârâțul însuși a plasat actul în acest cadru: Hotărârea nr. 1348/2026 invocă apărarea statului de drept și a independenței justiției și a fost comunicată, ca poziție instituțională oficială, Comisiei Europene, Parlamentului European, CJUE și Consiliului Europei (art. III–IV din dispozitiv). CSM nu poate, așadar, invoca simultan competența de a se adresa instituțiilor Uniunii în numele statului de drept și sustragerea propriului act de la exigențele dreptului Uniunii, și remediului efectiv consacrat de art. 19 TUE și art. 47 din Cartă.
52. Odată stabilită incidența dreptului Uniunii, reclamantei îi sunt aplicabile art. 47 din Carta drepturilor fundamentale și art. 19 alin. (1) al doilea paragraf TUE. Un act prin care organul de vârf al autorității judecătorești desemnează public o organizație a societății civile drept autor al unui „atac la adresa independenței justiției” și transmite această calificare tuturor instanțelor și parchetelor afectează tocmai aparența de independență și imparțialitate a instanțelor în fața cărora reclamanta este sau poate deveni parte. Un asemenea act contravine și obligației de cooperare loială (art. 4 alin. (3) TUE).
53. În consecință, instanța investită este ținută să asigure protecția jurisdicțională efectivă impusă de art. 19 alin. (1) TUE și art. 47 din Cartă, ceea ce presupune anularea actului atacat și, dacă este cazul, înlăturarea oricărei dispoziții sau interpretări interne care ar împiedica controlul deplin al legalității acestuia (*RS*, C-430/21, para 37).

5. MOTIVE DE NELEGALITATE

5.1. Excesul de putere. Încălcarea dispozițiilor art. 2 lit. n) din Legea nr. 554/2004. Caracterul politic al actului

54. Prin Hotărârea nr. 1348/2026, CSM-secția pentru judecători – în calitate de autoritate publică – a constatat la art. I, cu trimitere la considerentele hotărârii, că Asociația Declic ar fi participat la un „atac fără precedent la adresa independenței justiției”, calificând activitățile de advocacy, de exercitare a dreptului la petiționare și de participare la adunări publice pașnice drept acțiuni care „au afectat independența justiției”.
55. Potrivit art. 2 alin. (1) lit. n) și art. 8 din Legea nr. 554/2004, actul emis prin exces de putere — inclusiv prin utilizarea competenței într-un scop străin celui pentru care a fost conferită (deturnare de putere) — este supus anulării. Indiferent de organul căruia îi revenea competența de apărare a independenței, aceasta a fost folosită, în cauză, pentru a stigmatiza și a descuraja criticii, printr-o operațiune care, prin natura ei, este politică, iar nu juridică.
56. Schmitt descrie sugestiv că trasarea liniei amic/inamic este, prin definiție, un act politic, iar Otto Kirchheimer descrie consecința asupra instituției care o realizează. O putere judecătorească ce desemnează public adversari nu mai aplică neutru dreptul, ci se pune în slujba unui program; ea devine „justiție politică” în sensul lui Kirchheimer — adică justiție aservită, integrată, iar nu independentă. Tocmai aceasta este vătămarea de fond: prin actul atacat, apărarea independenței se transformă în opusul ei, o manifestare de dependență, prin care corpul judiciar se aliniază unei mize politice și își pierde poziția de arbitru imparțial.
57. Din aceeași perspectivă doctrinară, actul se înscrie în teza centrală a lui Kirchheimer — folosirea formelor și a aparatului justiției în scopuri politice. Fără a fi un proces, Hotărârea nr. 1348/2026 împrumută autoritatea și solemnitatea unui act al puterii judecătorești pentru a discredita public adversarii desemnați în considerentele hotărârii.
58. Ilustrativ pentru această deturnare este chiar cazul pe care Kirchheimer îl analizează⁴ la începutul lucrării sale: în 1794, Thomas Hardy a fost adus în fața instanței engleze pentru participarea la mișcarea publică în favoarea reformării sistemului politic britanic. Judecătorul Sir James Eyre a încercat să respingă apărarea (Hardy pleda pentru votul universal), susținând că, deși oamenii ar avea dreptul de a-și schimba forma de guvernare, un astfel de argument nu poate fi invocat în fața unei instanțe de judecată întrucât „**tinde să tulbure mintea omului, să stârnească o sete de inovație și să zdruncine toate temeliile guvernării**”. Juriul a respins această diferențiere nelogică între justificarea generală a susținerii schimbării politice și incapacitatea instanței de a admite asemenea idei în cazul particular cu care era investită, iar Hardy a fost achitat pentru trădare.

⁴ O. Kirchheimer, *Political Justice. The Use of Legal Procedure for Political Ends*, Princeton University Press, Princeton, 1961, p. 31

59. Cazul relevă tocmai tiparul reprodus în speță: a califica susținerea unei schimbări — critica adusă unei instituții, cererea de reformă, protestul — drept un atac la adresa „temeliilor” pe care instituția pretinde că le apără.
 60. Ceea ce în 1794 un juriu a refuzat să valideze, actul atacat consacră astăzi pe cale administrativă: exercitarea de către reclamantă a drepturilor de exprimare, petiționare și întrunire este transformată, prin autoritatea unui organ al autorității judecătorești, într-un „atac fără precedent la adresa independenței justiției”. Or, într-un stat de drept, advocacy-ul și critica adusă instituțiilor nu pot fi convertite în ilicit prin simpla lor etichetare ca amenințare la adresa autorității.
 61. Așadar, acest act de putere publică este emis cu un veritabil exces de putere, pentru considerentele ce succed.
- a. CSM-secția pentru judecători și-a depășit competența
62. CSM are, potrivit art. 134 din Constituție, atribuții privind propunerea de numire a judecătorilor și procurorilor, atribuții disciplinare și de apărare a independenței justiției. Atribuția de „apărare a independenței justiției” nu conferă pârâtului competența de a întocmi „liste negre” de organizații ale societății civile și de a califica, în mod oficial, activitățile acestora ca amenințări la adresa independenței justiției.
 63. Aceste limite au și o consacrare legală. Potrivit art. 2 (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004, excesul de putere reprezintă

exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor.
 64. În doctrină s-a arătat că „depășirea limitelor puterii discreționare semnifică încălcarea principiului legalității sau ceea ce în legislație, doctrină și jurisprudență se numește a fi «exces de putere»”, excesul fiind „echivalent cu abuzul de drept, deoarece semnifică exercitarea unei competențe legale fără să existe o motivare rezonabilă sau fără să existe un raport adecvat între măsura dispusă, situația de fapt și scopul legitim urmărit” (M. Andreescu, „Garantarea supremației Constituției prin controlul judecătoresc al actelor juridice emise cu exces de putere sau neconstituționale”, în Pandectele Române nr. 12/2011; în același sens, A.-M. Pop, „Observații asupra puterii discreționare a administrației prin prisma principiului proporționalității”, în Studia UBB Iurisprudentia nr. 2/2022).
 65. În aceeași linie, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că, „într-un stat de drept, puterea discreționară conferită autorității publice nu poate fi privită ca o putere absolută și fără limite, întrucât exercitarea dreptului de apreciere prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor, prevăzute de Constituție sau de lege, constituie exces de putere, conform dispozițiilor art. 2 din legea contenciosului administrativ” (apud M. Andreescu, loc. cit., Pandectele Române nr. 12/2011).

66. Că hotărârile CSM sunt supuse acestui control și pot fi anulate pentru exces de putere o confirmă și practica judiciară: prin Sentința nr. 8 din 14 februarie 2023, Curtea de Apel Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal a anulat în parte o hotărâre a Plenului CSM⁵, reținând că aceasta „s-a realizat cu exces de putere, fără o justificare obiectivă reală, necesară”, prin încălcarea unui drept fundamental (în acea cauză, libertatea religioasă) . Standardul este direct aplicabil în speță: actul atacat a fost emis fără o justificare obiectivă reală și necesară și cu încălcarea drepturilor fundamentale ale reclamantei — la libera exprimare, la întrunire și la petiționare —, ceea ce, în chiar termenii jurisprudenței, constituie exces de putere.
67. Or, a stabili cine a „subminat” ori a „atacat” independența justiției — adică a imputa unei persoane sau organizații determinate săvârșirea unei fapte ilicite și a-i reține, cu efecte oficiale, vinovăția — este, prin însăși natura sa, un act de natură jurisdicțională. Potrivit art. 124 și art. 126 alin. (1) din Constituție, justiția se înfăptuiește numai prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești, iar stabilirea răspunderii unei persoane pentru o conduită pretins ilicită se poate face exclusiv de către o instanță, în urma unui proces cu dezbateri contradictorii. CSM nu este instanță și nu are nicio atribuție de a judeca; el nu poate „constata”, cu autoritatea unui act oficial, că un cetățean, un jurnalist sau o organizație a atentat la independența justiției.
68. Prin urmare, dacă a subminat sau nu independența justiției este o chestiune care poate fi tranșată numai de instanțele de judecată de drept comun, iar nu de pârât. CSM nu era îndreptățit să emită un punct de vedere oficial prin care să rețină vinovăția unor persoane nominalizate în absența unei judecăți și a unei audieri prealabile a celor vizați. Emițând totuși o asemenea „constatare”, pârâtul și-a arogat o funcție rezervată instanțelor și a depășit limitele competenței sale legale — ceea ce constituie, în chiar termenii art. 2 (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004, exces de putere.
69. Gravitatea acestei depășiri de competență este amplificată de calitatea specifică a emitentului. CSM nu este un terț oarecare, ci organul constituțional care gestionează numirea, cariera, promovarea, evaluarea și răspunderea disciplinară a tuturor judecătorilor din România. Atunci când un asemenea organ desemnează oficial anumite persoane drept autori ai unui „atac fără precedent la adresa independenței justiției”, el influențează categoric cursul justiției în orice cauză în care acele persoane ajung în fața instanțelor: judecătorul chemat să soluționeze cauza cunoaște deja poziția oficială a organului de vârf al autorității judecătorești cu privire la partea din fața sa.
70. O asemenea prejudecată instituțională afectează imparțialitatea obiectivă (art. 6 CEDO) și produce un efect descurajant. Riscul nu este ipotetic: reclamanta are numeroase litigii pe rolul instanțelor de judecată.

⁵ Curtea de Apel Suceava, Secția de contencios administrativ și fiscal, Sentința nr. 8/14.02.2023, publicată în Revista Forumul Judecătorilor nr. 2/2023

71. Comisia de la Veneția subliniază⁶ că „independența justiției nu este un scop în sine” și „nu este un privilegiu personal al judecătorilor, ci se justifică prin necesitatea de a le permite să își îndeplinească rolul de garanți ai drepturilor și libertăților cetățenilor” (Comisia de la Veneția, *Raport privind independența sistemului judiciar. Partea I: Independența judecătorilor*, CDL-AD(2010)004, § 6). Standardele Comisiei — sintetizate în *Lista de verificare a statului de drept* (CDL-AD(2016)007), utilizată ca reper inclusiv de CJUE și de CEDO — confirmă că independența justiției este o garanție instituită în beneficiul justițiabilului, iar nu un instrument pe care autoritatea judiciară l-ar putea întoarce împotriva celor care o critică.
 72. Un act prin care consiliul judiciar invocă tocmai „independența” pentru a desemna și stigmatiza critici contrazice sensul pe care aceste standarde europene îl atribuie independenței.
 73. În consecință, actul atacat a fost emis cu depășirea competenței materiale a pârâtului și cu deturnarea atribuției de apărare a independenței justiției de la scopul său legal, fiind lovit de nelegalitate pentru exces de putere, în sensul art. 8 raportat la art. 2 (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004.
- b. CSM-secția pentru judecători- a încălcat drepturi și libertăți fundamentale
74. Prin nominalizarea expresă a Comunității Declic în considerentele Hotărârii și calificarea activităților sale drept „atac la independența justiției” și „campanie de denigrare”, pârâtul încalcă grav drepturile fundamentale ale subscrisei.
- a) Dreptul la liberă exprimare (art. 30 din Constituție; art. 10 CEDO, art. art. 11 Carta UE).
75. Critica instituțiilor publice – inclusiv a modului de funcționare a sistemului judiciar – constituie o componentă esențială a libertății de exprimare într-o societate democratică. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat constant că libertatea de exprimare acoperă nu doar informații sau idei primite favorabil, ci și pe cele care offensează, șochează sau deranjează (*Handyside c. Regatului Unit*). Calificarea criticii aduse de subscrisea drept atac la independența justiției reprezintă o descurajare a exercitării libertății de exprimare.
 76. Chestiunile privind organizarea și funcționarea justiției sunt de interes public și se bucură de un grad ridicat de protecție sub art. 10, iar critica adusă acestora — inclusiv aspră — este discurs protejat. Curtea Europeană a statuat, într-o cauză privind chiar România, că sancționarea criticii aduse reformelor din justiție are un efect disuasiv care contrazice însuși scopul de a menține independența justiției (*Kövesi c. României*, nr. 3594/19, 5 mai 2020; a se vedea și *Morice c. Franței* [MC], nr. 29369/10, 23 aprilie 2015; *Baka c. Ungariei* [MC], nr. 20261/12, 23 iunie 2016).

⁶ Comisia de la Veneția, *Raport privind independența sistemului judiciar. Partea I: Independența judecătorilor*, CDL-AD(2010)004, § 6). Standardele Comisiei — sintetizate în *Lista de verificare a statului de drept* (CDL-AD(2016)007 <https://rm.coe.int/1680700a63>

77. Efectul disuasiv („chilling effect”) al unei reacții instituționale de acest tip „lucrează în detrimentul societății în ansamblu” (*Baka*, § 167; *Kudeshkina c. Rusiei*, nr. 29492/05, 26 februarie 2009, § 99). În plus, actul administrativ atacat nu trece testul impus de art. 10 — nu analizează dacă informațiile și opiniile se încadrează în limitele libertății de exprimare, ci prezintă aleatoriu articole și postări și conchide existența unei „campanii”, transformându-se într-o compilație acuzatorie.
 78. Această protecție o vizează direct pe reclamantă. Curtea Europeană recunoaște că organizațiile neguvernamentale îndeplinesc, asemenea presei, o funcție de „câine de pază public” (*public watchdog*), esențială într-o societate democratică (*Magyar Helsinki Bizottság c. Ungariei* [MC], nr. 18030/11, 8 noiembrie 2016; *Társaság a Szabadságjogokért c. Ungariei*, nr. 37374/05, 14 aprilie 2009, §36). Etichetarea oficială a unui asemenea rol drept „atac la independența justiției” lovește tocmai în exercițiul dreptului la liberă exprimare.
 79. În altă ordine de idei, actul reproșează reclamantei, între altele, organizarea unor proteste de stradă (paragrafele 32–35). Or, protestul este o formă protejată de exprimare și de întrunire. Curtea a statuat că art. 10 se aplică nu numai discursului verbal, ci și mijloacelor prin care oamenii aleg să își transmită opiniile și criticile, protejând atât fondul, cât și forma exprimării, inclusiv prin comportament (*Semir Güzel c. Turciei*, 2016, § 27; *Ibrahimov și Mammadov c. Azerbaidjanului*, 2020, § 165).
 80. Protecția acoperă și ideile care „ofensează, șochează sau tulbură”, acestea fiind cerințele pluralismului și ale toleranței fără de care nu există „societate democratică” (*Handyside c. Regatului Unit*, 1976, § 49). Iar atunci când comportamentul reprezintă exprimare ori implicare într-o dezbatere de interes public — cum este cazul protestelor privind reforma justiției —, autoritatea dispune de o marjă redusă de restrângere a unei astfel de manifestații (*Maria Alehina și alții c. Rusiei*, 2018, § 260; *Baldassi și alții c. Franței*, 2020, § 78). A califica organizarea unor proteste pașnice drept „atac la independența justiției” contravine, așadar, art. 10 și art. 11 din Convenție și art. 39 din Constituție.
- b) *Alte drepturi fundamentale încălcate ca urmare a emiterii actului administrativ contestat*
81. **Dreptul la petiționare (art. 51 din Constituție).** Comunitatea Declic a inițiat petiții în exercitarea dreptului constituțional prevăzut de art. 51. Transformarea acestor demersuri în capete de acuzare printr-un act de autoritate publică goleşte de conținut un drept fundamental garantat de Constituție.
 82. **Libertatea întrunirilor (art. 39 din Constituție, art. 12 Carta UE).** Organizarea și participarea la adunări publice pașnice este un drept fundamental. Calificarea protestelor pașnice drept „mitinguri” organizate ca parte a unui „atac la independența justiției” reprezintă o gravă atingere adusă acestui drept.

83. **Dreptul la imagine și reputație (art. 72-73 Cod civil).** Nominalizarea expresă a subscrisei într-un act oficial al autorității publice garante a independenței justiției, care califică activitățile ONG-ului ca atac la independența justiției produce un prejudiciu de imagine grav și imediat. Gravitatea este amplificată de faptul că Hotărârea a fost comunicată instituțiilor europene și internaționale, precum și tuturor instanțelor judecătorești din România, ceea ce echivalează cu o tentativă de decredibilizare a subscrisei în fața instanțelor naționale și a instanțelor supranaționale.
84. **Dreptul la un proces echitabil (art. 6 CEDO).** Comunitatea Declic este parte într-un litigiu aflat pe rolul ÎCCJ, prin care contestă numirea președintei Înaltei Curți de Casație și Justiție. Nominalizarea subscrisei într-un act oficial al secției pentru judecatori CSM – autoritate care gestionează cariera și statutul tuturor judecătorilor din România – ca entitate care atacă independența justiției, ridică îndoieli legitime și serioase cu privire la existența în România a unui tribunal imparțial și independent care să poată soluționa această cauză.
85. Independența justiției este o valoare de ordine publică constituțională. Prin calificarea activităților Comunității Declic drept acțiuni care „au afectat independența justiției”, pârâtul a stabilit, implicit, prin intermediul unui act de putere, că un ONG care exercită drepturi constituționale amenință o valoare de ordine publică. Această calificare este profund incompatibilă cu principiile statului de drept, în care societatea civilă are tocmai rolul de a monitoriza și critica exercitarea puterii publice, inclusiv a puterii judecătorești. Într-un stat de drept, critica instituțiilor nu amenință ordinea publică – ci este o garanție a acesteia.
86. Chiar dacă s-ar admite că CSM poate, în exercitarea atribuțiilor de garant al independenței justiției, să emită acte prin care identifică amenințări la independența justiției, nominalizarea expresă a unor organizații neguvernamentale nu este o măsură proporțională și necesară în raport cu scopul legitim invocat. Efectul stigmatizator al nominalizării în cuprinsul unui act oficial depășește cu mult orice scop legitim pe care l-ar putea urmări pârâtul.

5.2. Necompetența funcțională a Secției pentru judecatori

87. Curtea Constituțională a delimitat expres competențele de apărare a independenței între Plenul și secțiile CSM. Prin Decizia nr. 417 din 19 iunie 2018 (M. Of. nr. 534 din 27 iunie 2018), paragrafele 70–71, Curtea a reținut că apărarea independenței *puterii judecătorești* (a instanțelor) revine, firesc, Secției pentru judecatori, dar că trebuie distinsă de apărarea *autorității judecătorești în ansamblu* — noțiune ce cuprinde instanțele, Ministerul Public și CSM.
88. Potrivit Curții,

Prin urmare, nu există și nu poate fi nicio confuzie între autoritatea judecătorească, noțiune ce cuprinde instanțele judecătorești, Ministerul Public și Consiliul Superior al Magistraturii, și puterea judecătorească, ce cuprinde numai instanțele judecătorești. De aceea, competența plenului Consiliul Superior al Magistraturii va viza apărarea independenței autorității judecătorești în ansamblu, ea angajându-se atunci când sunt afectate atât instanțele judecătorești, cât și Ministerul Public, pe de o parte, sau Consiliul Superior al Magistraturii, pe de altă parte. În schimb, atunci când sunt afectate instanțele judecătorești sau Ministerul Public, competența va aparține, firesc, secțiilor corespunzătoare.

89. În același sens este și Decizia CCR nr. 524 din 9 noiembrie 2022, publicată în M. Of. nr. 1101 din 15 noiembrie 2022 (par. 102).
90. Or, Hotărârea nr. 1348/2026 nu se limitează la a constata un atac care ar viza strict instanțele.
91. Chiar prin conținutul său — la paragraful 1 — actul enumeră printre țintele pretinsului atac judecătorii **și procurorii**, „Inspekția Judiciară”, și „**Consiliul Superior al Magistraturii**”, reclamând, așadar, o afectare a autorității judecătorești în ansamblu, iar nu doar a puterii judecătorești.
92. Or, în această ipoteză, potrivit distincției trasate de Curtea Constituțională, competența de apărare aparținea **Plenului CSM**, iar nu Secției pentru judecători. Emițând actul, Secția a depășit limita constituțională a competenței sale, acționând *ultra vires*.
93. Prin urmare, necompetența funcțională este un motiv de nelegalitate evidentă de natură a atrage anularea hotărârii atacate.
94. Această depășire de competență are și o semnificație mai profundă. Într-un stat de drept, este firesc să existe o distanță între ceea ce urmărește puterea politică și modul în care fiecare judecător decide cauza sa concretă; această distanță — libertatea judecătorului de a nu se alinia unei agende — este chiar garanția independenței.
95. Kirchheimer numește „integrare” fenomenul opus: situația în care corpul judiciar este determinat să vorbească la unison cu programul politic al momentului, pierzându-și această distanță protectoare (op. cit., pp. 259–260). Or, o hotărâre prin care o secție se exprimă în numele întregului corp judecătoresc — invocând „unanimitatea celor 239 de adunări generale” (paragraful 12) — spre a denunța adversari desemnați reproduce tocmai acest tipar: corpul judiciar aliniat colectiv într-o poziție unică, iar nu o reuniune de judecători independenți.
96. Modelul integrării spre care tinde un asemenea act își găsește ilustrarea istorică în chiar analiza pe care Kirchheimer o consacră justiției din fosta Republică Democrată Germană (RDG). Acolo, instanța supremă nu funcționa ca un „centru de autoritate independent”, ci ca un „auxiliar al administrației” (an adjunct of the administration): ierarhia judiciară culmina, în fapt, nu în instanța sa cea mai înaltă, ci în organele administrative — Ministerul Justiției și Parchetul General —, care dispuneau de mijloace formale și informale pentru a

influența soluționarea cauzelor individuale și a aliniei jurisprudenței la „politicile mereu schimbătoare” ale regimului politic (O. Kirchheimer, *Political Justice. The Use of Legal Procedure for Political Ends*, Princeton University Press, Princeton, 1961, pp. 264–265.)

97. Aceasta este fața concretă a „integrării”: un corp judiciar care nu mai păstrează distanța protectoare față de programul politic, ci vorbește la unison cu acesta. Prin contrast, independența presupune tocmai reunirea unor judecători care decid fiecare în mod distinct, iar nu exprimarea unei poziții unice, colective, în numele întregului corp. O hotărâre prin care o secție a CSM se pretinde purtătoarea „unanimității celor 239 de adunări generale” (paragraful 12) spre a denunța și clasifica adversari desemnați se apropie structural de modelul integrării descris de Kirchheimer, iar nu de cel al independenței pe care pretinde că o apără.

5.3. Lipsa unei proceduri și încălcarea dreptului la apărare. Nimeni nu poate fi judecător în propria cauză

98. Chiar presupunând competența organului, actul rămâne nelegal întrucât „constatarea” unei vinovății imputabile unor terți determinați s-a făcut în afara oricărei proceduri și fără garanțiile procesului echitabil. Mecanismul de apărare a independenței este conceput spre a *proteja* magistratul împotriva unui atac; el nu este și nu poate fi o cale de „constatare” cvasi-jurisdicțională a vinovăției unei persoane din afara magistraturii. Nu există nicio normă și nicio procedură care să confere CSM puterea de a stabili, cu efecte juridice, că un jurnalist, un ONG sau un cetățean „a atentat la independența justiției”.
99. Curtea Constituțională a statuat⁷, în acord cu jurisprudența Curții Europene (cauza *Le Compte, Van Leuven și De Meyere c. Belgiei*, 1981), că procedurile cu caracter cvasi-jurisdicțional intră sub incidența art. 6 §1 din Convenție și impun contradictorialitatea și dreptul părților de a lua cunoștință de toate aspectele cauzei; iar dacă organismul nu întrunește el însuși aceste exigențe, legea trebuie să asigure accesul la o instanță care le îndeplinește. În cauză, persoanele „constatate” vinovate — între care reclamanta — nu au fost citate, ascultate ori puse în situația de a se apăra; „constatarea” a fost adoptată unilateral, iar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 305/2022 impunea, de altfel, motivarea, iar alin. (2) recunoștea participarea asociațiilor profesionale — garanții eludate în privința celor vizați.
100. La aceasta se adaugă un viciu structural: Secția pentru judecători se află printre entitățile pe care actul le declară atacate (paragraful 1), „constată” totuși ea însăși existența atacului și îi desemnează autorii, și își transmite propria constatare ca poziție oficială instituțiilor naționale și europene (art. III–IV din dispozitiv).

⁷ Decizia nr. 381 din 31 mai 2018, M. Of. nr. 634 din 20 iulie 2018, par. 21, 24; sursa: *Decizia 381/2018* [A/R] referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și ale art. 97 pct. 1 și 4 din Codul de procedură civilă, Monitorul Oficial nr. 634 din 2018. <https://sintact.ro/#/act/16972247/1/decizia-381-2018-a-r-referitoare-la-excepția-de-neconstituționalitate-a-dispozițiilor-art-51-alin-3-din-legea-nr-317-2004-privind-consiliul-superior-al-magistraturii-și-ale-art-97-pct-1-și-4-din-codul-de-procedură-civilă>, [?keyword=decizia%20CCR%20381%2F2018&searchPit=2026-07-05](https://sintact.ro/#/act/16972247/1/decizia-381-2018-a-r-referitoare-la-excepția-de-neconstituționalitate-a-dispozițiilor-art-51-alin-3-din-legea-nr-317-2004-privind-consiliul-superior-al-magistraturii-și-ale-art-97-pct-1-și-4-din-codul-de-procedură-civilă)

101. Este exact situația pe care Kelsen o descrie drept negația statului de drept: „niciun principiu tehnico-juridic nu întrunește un consens mai universal decât cerința ca nimeni să nu fie judecător în propria cauză”, iar organul care dobândește puterea de a se sustrage controlului „devine astfel un stăpân al constituției” (L. Vinx (ed.), *The Guardian of the Constitution. Hans Kelsen and Carl Schmitt on the Limits of Constitutional Law*, Cambridge University Press, 2015, pp. 175–176, 211.).
102. În fine, constatarea vinovăției fără reguli prestabilite, fără procedură și fără posibilitatea apărării încalcă, totodată, „moralitatea internă a dreptului” (L. L. Fuller, *The Morality of Law*, 1964).

Pentru toate considerentele expuse, apreciem că se impune admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată.

În drept: ; art. 2 (1) lit. n), art. 8, art. 18 din legea nr. 554/2004, art. 30 din Constituția României – libertatea de exprimare; art. 39 din Constituția României – libertatea întrunirilor; art. 51 din Constituția României – dreptul de petiționare; art. 10 CEDO – libertatea de exprimare; art. 11 din CEDO – libertatea de întrunire și asociere; art. 6 din CEDO – dreptul la un proces echitabil, art. 4 , art. 6 TUE, art. 19 pct. 1 (2) TUE- dreptul la un remediu efectiv, art. 11, art. 12, art. 20, art. 47 din Carta UE.

În probațiune: înscrisuri.

Anexăm:

- Taxă de timbru în cuantum de 200 lei;
- Împuternicire avocațială;
- Anexe 1-6.

Cu stimă,
ASOCIAȚIA DECLIC prin

Roxana Mândruțiu | Avocată